

لپتوس پیروسیس Leptospirosis

لپتوس پیروسیس چیست؟

لپتوس پیروسیس یک بیماری باکتریایی در انسان ها و حیوانات است. موجب این بیماری باکتری لپتوس پیرا است که در ادرار و بافت های حیوان مبتلا یافت می شود.

نشانه های بیماری چیست؟

نشانه های متداول ابتدایی بیماری لپتوس پیروسیس تب، سردرد شدید، عضلات دردناک، لرز، استفراغ، و سرخی چشمان هستند. این نشانه ها می توانند شبیه بیماری های دیگر بنظر بیایند، مانند آنفلوآنزا، و تشخیص بیماری اغلب مشکل است. بعضی اشخاص همه این نشانه ها را ندارند.

بعضی از افراد مبتلا به لپتوس پیروسیس به بیماری سخت دیگری دچار می شوند. از جمله ممکن است بیماری ویل (Weil) باشد، که از کار افتادن کلیه ها است، زردی یرقان (زرد شدن پوست بدن که نشان دهنده بیماری های کبدی است)، و خونریزی در داخل پوست و بلغم غشایی است. همچنین منازیت (التهاب جدار مغز) و خونریزی در ریه ها ممکن است پیش بیاید. برای بیشتر اشخاصی که به نوع پیشرفته این بیماری دچار می شوند بستری شدن در بیمارستان ضروری است و لپتوس پیروسیس شدید ممکن است کشنده باشد.

اثرات دراز مدت این بیماری چیست؟

بهبود یافتن از عفونت لپتوس پیروسیس می تواند آهسته باشد. افراد ممکن است یک ناخوشی شبیه خستگی مفرط و مزمن داشته باشند که تا ماه ها ادامه خواهد داشت. سایرین ممکن است سردرد دائمی یا افسردگی داشته باشند. گاهی ممکن است باکتری در چشم ها ادامه داشته و موجب ورم مزمن چشم ها شود.

انتقال این بیماری چگونه است؟

باکتری لپتوس پیرا معمولاً از راه بریدگی یا خراشیدگی در پوست، و گاهی از راه غشای دهان، بینی و چشم ها وارد بدن می شود. انواع بسیاری از حیوانات ممکن است باکتری لپتوس پیرا را در کلیه هایشان پنهان داشته باشند. پس از تماس با ادرار یا گوشت حیوان مبتلا عفونت ممکن است پیش بیاید. خاک، گل، یا آبی که با ادرار حیوان مبتلا آلوده شده باشند می توانند منشأ عفونت باشند. خوردن غذای آلوده شده یا آشامیدن آب آلوده شده گاهی باعث انتقال بیماری بوده اند.

چه حیواناتی عموماً مبتلا می شوند؟

بسیاری از پستانداران مختلف حامل باکتری لپتوس پیرا هستند. در استرالیا حیواناتی که عموماً بیشتر مبتلا هستند عبارتند از موش صحرائی، موش خانگی، سگ، گاو گله، حیوانات بومی، خوک ها (هم اهلی و هم وحشی)، اسب، گربه و گوسفند. حیوانات مبتلا ممکن است علائم این بیماری را داشته باشند یا ممکن است کاملاً سلامت باشند.

چه کسی در معرض خطر است؟

مردمی در معرض خطر هستند که تماس نزدیک با حیوانات دارند یا کسانی که در معرض تماس با آب، گل، خاک، یا کشت سبزیجات باشند که با ادرار حیوان آلوده شده باشند. بعضی از مشاغل در معرض خطر بالاتری هستند (برای مثال: کشاورزان، دام پزشکان، کارکنان کشتارگاه، و کشاورزان نیشکر و موز). بعضی از فعالیت های تفریحی که شامل تماس با آب یا خاک آلوده شده هستند میتوانند بگذارند باکتری لپتوس پیروسیس انتقال یابد (برای مثال: اردو زدن، باغبانی کردن، پیاده روی در جنگل، قایق رانی در آب های رودخانه ای، و سایر ورزش های آبی).

هرچند بیماری لپتوس پیروسیس در استرالیا نادر است، در مناطق گرم و مرطوب متداول تر است مانند شمال شرقی نیو ساوت ویلز و کوینزلند. هر سال حدود 200 مورد در کشور تشخیص داده می شود، اگرچه احتمال دارد موارد بسیار زیادتری تشخیص داده نشوند. اغلب مردان بیش از زنان مبتلا می شوند.

این بیماری چگونه تشخیص داده می شود؟

معمولا یک تا دو هفته پس از اینکه شخصی در معرض تماس با این بیماری بوده و نشانه های بیماری در او ظاهر شده، یک دکتر ممکن است مشکوک به لپتوس پیروسیس در او بشود. تأیید بیماری لپتوس پیروسیس معمولا با یک آزمایش خون است که در معرض تماس بودن با باکتری لپتوس پیرارانشان می دهد. بطور کلی دوبار آزمایش خون با فاصله زمانی بیش از دو هفته برای تشخیص بیماری ضروری است. گاهی می توان باکتری را از خون، مایع نخاعی، و ادرار پرورش داد.

آیا درمانی هست؟

بیماری لپتوس پیروسیس بطور متداول با آنتی بیوتیک هایی مانند دوکسی سایکلین (doxycycline) یا پنسیلین (penicillin) مداوا می شوند. چون آزمایش کردن مدتی بطول می انجامد و بیماری می تواند شدید باشد، پیش از تأیید شدن تشخیص با آزمایش، ممکن است دکتر تصمیم به شروع آنتی بیوتیک بگیرد. گمان می رود اگر درمان با آنتی بیوتیک در ابتدای بیماری شروع شود بسیار مؤثر تر است.

چگونه می توان از لپتوس پیروسیس جلوگیری کرد؟

- بریدگی ها و خراش ها را با نوار زخم بندی ضد آب ببوشانید؛
- وقتی که با حیواناتی کار می کنید که ممکن است مبتلا باشند، بخصوص اگر احتمال تماس با ادرار باشد، لباس های ایمنی بپوشید (برای مثال، دستکش، حفاظ چشم یا عینک ایمنی زیر آب، پیش بند و چکمه)؛
- هنگامی که با جفت یا پلاستای گاو گله یا گوساله نوزاد مرده یا گوساله سقط شده یا لاشه ها سرو کار دارید دستکش بپوشید.
- پس از پایان کار دوش بگیرید و پس از سرو کار داشتن با مواد احتمالا آلوده شده، دستها را شسته و خشک کنید؛
- هنگامی که با حیوانات احتمالا مبتلا سرو کار دارید غذا نخورید و سیگار نکشید. پیش از سیگار کشیدن یا غذا خوردن دستها را شسته و خشک کنید؛
- به توصیه دامپزشک خود احشام را واکسیناسیون کنید.
- برای اشخاص دیگر:
- از شنا کردن در آبی که ممکن است با ادرار حیوان آلوده شده باشد خودداری کنید.
- بریدگی ها و خراش ها را با نوار زخم بندی ضد آب ببوشانید، به ویژه پیش از در تماس قرار گرفتن با خاک، گل یا آبی که ممکن است با ادرار حیوان آلوده شده باشد.
- بیرون از خانه کفش بپوشید، به ویژه هنگامی که در گل یا خاک مرطوب راه می روید.
- هنگام باغبانی کردن دستکش بپوشید.
- با تمیز کردن زباله و دور کردن منابع غذایی نزدیک به مسکن، حیوانات مودی جونده را کنترل کنید.
- اعضای خام احشام (مانند دل، جگر، زبان، سیرابی و غیره) را به سگ ها نخورانید.
- دست ها را با صابون بشویید، زیرا باکتری های لپتوس پیرا سریع با صابون، مواد ضد عفونی کننده و خشک کردن کشته می شوند.

اگر من بیمار شدم چه کنم؟

اگر در هفته های پس از امکان در معرض تماس قرار گرفتن با ادرار حیوان یا محیط آلوده شده بیمار شدید، مهم است که به دکترتان در مورد تماس تان بگویید.

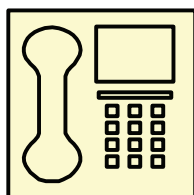
آیا واکسنی موجود است؟

در استرالیا هیچ واکسن انسانی بر ضد بیماری لپتوس پیروسیس که برای استفاده مجاز باشد، وجود ندارد. واکسن های پیشگیری بیماری لپتوس پیروسیس برای حیوانات (گاوگله، خوک و سگ) در دسترس هستند ولی حیوانات واکسینه شده هنوز هم در مقابل موجوداتی که در یک گروه با این باکتری قرار دارند ولی تحت پوشش این واکسن نیستند، آسیب پذیر هستند.

آیا شخصی می تواند بیش از یک بار مبتلا شود؟
چون انواع بسیاری از موجودات هم گروه با باکتری لپتوس پیرا وجود دارند ، امکان دارد شخص با نوع دیگری از این موجودات آلوده شده و دوباره مبتلا به لپتوس پیروسیس شود.

آیا لپتوس پیروسیس از اشخاص مبتلا به دیگران سرایت می کند؟
به ندرت لپتوس پیروسیس می تواند از راه شخص به شخص منتقل شود (برای مثال ، انتقال از راه رابطه جنسی، و انتقال از راه شیر پستان). باکتری لپتوس پیرا می تواند در ادرار برای ماه ها ناقل بیماری باشد.

اطلاعات بیشتر – واحدهای بهداشت عمومی در نیوسات ویلز



1300 066 055

www.health.nsw.gov.au